

Proloog

Mürkrohelises minikleidis Jane Foster istus, jalg üle põlve, psühhiaatri erapraksise väikeses ootesaalis ning põrnitses närviliselt oma käekella, mis kinnitas talle, et juba neli minutit tagasi oleks ta pidanud olema terapeudi kabinetis, mitte raiskama aega siinsel ebamugaval diivanil. Ta ei kavatsenudki tänase teraapia eest täishinda maksta, kui mõni inimene kella ei tunne.

Seansi alguse edasilükkumine ei olnud ainus põhjus, miks naine nii trotsi täis oli. Ta oli liftis ebaõnnestunult nuppu vajutades oma parema käe nimetissõrme küüne ära murdnud. Jane silmitses nõrдинult oma kätt. Neli täiuslikku küünt ei suutnud paraku korvata kahju, mida see üks õnnetu terve käe väljanägemisele tekitas. Alles eile teha lastud veripunane maniküür, millest oli omamoodi lausa tema kaubamärk saanud, oli totaalselt rikutud. Ta ei näinud muud varianti, kui õhtul uuesti ilusalongi külastada. See tähendas ühtlasi aga seda, et tal tuli tühistada lõõgastav Tai massaaž, millest oli kujunenud tema iganädalane rituaal ning sellest loobumise mõte ei aidanud kuidagi naise niigi kehva tuju tõsta.

Jane toksis vasaku käe küüntega ärritunud vastu klaasist diivanilauda, mis oli kaetud kõikvõimalike ajakirjadega, alustades kodusisustamisest ja lõpetades sporditeemalistega, et rahuldada kõige erinevamate huvidega lugejate vajadusi, kuid Jane ei tulnud siia end viimaste seltskonnauudiste ega moetrendidega kurssi viima. Tal oli vaja lahendust oma probleemile, mis oli teda juba pikemat aega painanud. Ta otsustas anda terapeudile veel viis minutit armuaega ning seda ka üksnes seetõttu, et arst oli mees. Naise puhul oleks ta juba kolm minutit tagasi lahkunud.

Jane suunas pilgu kõrghoone avarast aknast välja, kus taervas lõõmava päikese järgi otsustades oleks võinud arvata, et

septembrikuu lõpu asemel on tegemist südasuvega. Ilm oli jätkuvalt soe ning võimaldas sügisriiete kapist välja võtmist veel veidi edasi lükata.

Naine pööras pead, kui kabineti uks lõpuks lahti läks. Sealt väljus oma higist leemendavat kiilaspead riidest taskurätikuga tupsutatav tüse keskealine mees – patsient, kes oligi röövinud terapeudi väärtuslikku aega ja tähelepanu, mis oleks juba mitu pikka minutit pidanud kuuluma Jane'ile. Naine põrnitses meest halvustavalt, kui too hingeldades läbi ootesaali loivas.

Kui ebaesteetilise välimusega patsient oli silmapiirilt kadunud, ilmus psühhiaatri kabineti uksele tema täielik vastand – sihvakas tumedapäine meesterahvas, kes meeldivalt naeratades Jane'i poole pöördus: „Teie olete kindlasti Jane. Või ma eksin?“

Naise tuju paranes otsekui võluvael, kui ta arsti heakskiitva pilguga hindas. „Doktor ei eksi kunagi,“ vastas ta ning manas näole meela naeratuse.

Jane tõusis püsti, nägemata vaeva istumisega veidi liiga üles kerkinud kleidi alla sikutamiseks. Tal ei olnud midagi varjata peale oma pikkade täiuslike jalgade ning nende varjamisel ei näinud ta suurt mõtet, sest täiuslikud asjad olidki teistele näitamiseks. Selle elus nii vajaliku teadmise oli ta juba noore tüdrukuna endale kõrva taha pannud. Tagasihoidlikkus ei olnud kunagi kuulunud Jane Fosteri tugevamate iseloomuomaduste hulka. Ta ei pidanud seda vooruseks, vaid takistuseks oma eesmärkide saavutamisel. See naine oli harjunud alati saama seda, mida tahtis, eriti kui asi puudutas mehi. Ainuüksi sel põhjusel oli ta valinud ka meessoost terapeudi.

Jane võttis oma käekoti ning kõndis kõrgetel tikk-kontsadel kergelt puusi hõõritades avatud uksest otse arsti kabinetti. Sellel lühikesel teekonnal oli ta jõudnud juba ümber mõelda – ta oli valmis need viis minutit ootamist unustama ning maksma seansi eest vastavalt kehtivale hinnakirjale.

Jane oli end juba tugitooli mugavalt sisse seadnud, kui psühhiaater oma laua taha läks ja istet võttis. Mees toetas küünarnukid lauale ja kummardus naisele lähemale.

„Rääkige nüüd mulle, Jane, mis teid minu juurde toob,“ sõnas terapeut osavõtlikult.

„Mehed,“ oli naise kiire vastus.

„Mehed?“ küsis arst üle, püüdes oma üllatust mitte liigselt välja näidata.

„Tegelikult ei anna mulle rahu üks konkreetne mees.“

„Ma kuulan teid. Millega see mees siis hakkama sai?“

„Ta ei taha mind,“ lausus Jane otsekoheselt, nagu ei suudaks ta seda ka ise uskuda, ja prunditas oma lopsakaid huuli. „Seda ei ole minuga enne juhtunud.“

Arst silmitses nähtava huviga oma patsienti. „Kas see mees teab, et te temast huvitatud olete?“ küsis ta hetk hiljem.

„Loomulikult teab. Ma ei ole seda tema eest kunagi varjanud.“

„Olete te seda talle otse öelnud? Mehed ei mõtle nii nagu naised. Nendega tuleb oma soovide osas otsekohene olla. Nad ei ole kõige paremad ridade vahelt lugejad.“

„Uskuge mind, doktor, ta teab.“

„Kus te kohtusite?“ uuris arst edasi.

„Me oleme tööalaselt kokku puutunud.“

„Võibolla ei soovi ta tööd ja isiklikku elu segada.“

„Ma väga kahtlen, et asi selles on.“

„Milles siis? Te olete väga atraktiivne naine.“

„Ma olen sellest teadlik, kuid tänan.“

„Te olete ka väga enesekindel,“ märkis mees.

„Ma ei arva, et see pahe oleks.“

„Kindlasti mitte. Võibolla olete te lihtsalt selle mehe jaoks liiga intensiivne.“

„Intensiivne?“ küsis Jane ja kergitas kulme. „Mida te sellega mõtlete?“

„Paljudele meestele meeldib ise naist taga ajada, mitte vastu-pidi. Kui te veidi tagasi tõmbuksite, võib ta hakata teie vastu huvi tundma.“

„Ja milliste meeste hulka teie kuulute, doktor?“ küsis Jane arstile silma vaadates ning tõstis oma sihvaka jala üle põlve. „Kas teile meeldib naist jahtida või eelistate te intensiivset naist?“

„Me ei räägi hetkel minust, Jane. Keskendume põhjusele, miks te minu poole pöördusite.“

„Miks me ei võiks mõlemat teha?“ Jane hammustas kergelt oma alahuult. Ta teadis, et see väike liigutus avaldab meestele isegi rohkem mõju kui tema pikad jalad.

„Sest mina olen psühhiaater ja teie olete minu patsient. Me ei ole siin, et minu isiklikku elu arutada. See ei oleks professionaalne.“

„Ärge tulge mulle ütlema, et te ei ole kunagi selles osas erandeid teinud.“

„Ma ei ole selles osas erandeid teinud.“

„Kas te olete abielus?“

„Jane,“ lausus arst toonil, mis pidi andma mõista, et nad ei lasku sellesse teemasse. „Meie aeg on piiratud.“

„Me võime seda vestlust jätkata ka pärast tööpäeva lõppu veidi vabamas õhkkonnas. Mul ei ole õhtuks plaane.“

Ignoreerides patsiendi lähenemiskatseid, lausus arst tasa-kaalukalt: „Tuleme tagasi selle mehe juurde, kes teid huvitab. Kas te olete küsinud temalt, miks ta teie lähenemiskatseid tõrjub?“

„Asi ei ole tegelikult selles, et ta mind ei tahaks.“

„Te tundute teadvat, milles asi on.“

„On üks teine naine, kelle pärast ta minust eemale hoiab.“

„Kes see naine siis on?“

„Tema elukaaslane,“ sõnas Jane.

„See tundub olevat piisav põhjus teistest naistest eemale hoidmiseks.“

„Nad ei sobi kokku.“

„Teie hinnangul,“ märkis arst. „Võibolla ta armastab seda naist.“

„Armastus on ülehinnatud. Mis see armastus üldse on?“

Jane tõstis demonstratiivselt nimetissõrme püsti. „Las ma vastan sellele ise. See on meeste ürgne instinkt pidevalt naisi kaitsta.“

„Miks tal seda naist kaitsta on vaja?“

„Sest ta on politseinik. See on tal veres. Ta tegeles tema juurdlusega. Nii nende suhe alguse saigi.“

„See naine on siis kuriteo ohver?“

„Ta mängib ohvrit, et mehe tähelepanu saada, kuid tema on liiga pimestatud, et seda mõista.“

„Armastus ongi pime.“

Jane puhkes lõbusalt naerma. „Te ei usu ju seda ise ka, doktor.“

Psühhiaater naaldus vastu tooli seljatuge ning pani käed rinna-risti, olles teadlik, et selline žest kätkeb endas vajadust oma vestluspartnerist distantseeruda. Teatud patsientide puhul oli see hädavajalik ning tema vastas istuv naine kuulus kahtluseta sellesse kategooriasse.

„Kui nad koos elavad, siis võib eeldada, et nende suhe on üpriski tõsine. Mees ei pööra teile tähelepanu, sest tal on juba keegi, kellest tema huvitatud on. Kas te ei arva, et peaksite asjaolusid arvestades edasi liikuma? Ma kinnitan teile, et vabadest meestest puudust ei ole. Leidke endale keegi teine, kes ei ole juba suhtes ning kes on valmis teile pühendumaks.“

„Te ei mõista, doktor. Ma põhimõtteliselt ei lepi eitava vastusega. Ma ei taha kedagi teist. Ma tahan teda ning ma ei kavatse loobuda enne, kui ma ta kätte saan. Temast on lausa mu kinnis-idee saanud.“

„Kinnisideed ei ole kunagi tervislikud.“

„Tõsi. Selleks ma siin olengi. Ma vajan teie abi.“

„Te olete õiges kohas. Kognitiiv-käitumisteraapia abil on võimalik kinnistunud mõtetest edukalt vabaneda ja oma käitumist soovitud viisil muuta.“

„Ei, doktor,“ sõnas Jane naeratades. „Te saite minust valesti aru. Ma ei soovi sellest vabaneda. Tahan, et te aitaksite sellel teostuda.“

„Psühhoteraapia eesmärgiks ei ole teiste ellu sekkumine, vaid isiku tunde- ja mõttemaailma mõjutamine teaduslikult tõestatud tehnikaid kasutades. Minu roll ei ole anda patsiendile nõu, kuidas kolmandaid isikuid lahku ajada.“

„Ma ei kavatse temast loobuda. Pakkuge mulle mõni lahendus välja.“

„Ma just tegin seda. Psühhoteraapeudina saan mina aidata teil mõista, et püsisuhtes oleva mehe tagaajamine ei ole pikas

perspektiivis jätkusuutlik ega ka ühiskonnas aktsepteeritav käitumisviis ning palju mõistlikum ning teie enda emotsionaalset seisundit säästvam on leida vaba mees, kes teid võrdväärselt väärtustaks.“

„Kuidas oleks teiega, doktor?“

Hetkeks valitses ruumis vaikus, kui Jane ootusärevalt psühhiaatrile silma vaatas ja mees endamisi naise küsimuse taga olevaid motiive analüüsis.

„Ma näen, et teile meeldib teemast kõrvale kalduda, Jane,“ lausus mees, laskmata naisel end sellesse diskussiooni sügavuti tõmmata. Talle piisas juba esimesest veerandtunnist, et aru saada, milliseks professionaalseks väljakutseks Jane Foster talle kujuneb.

Jane hakkas laginal naerma. „Ma tegin kõigest nalja.“

Probleem oligi selles, et mees teadis, et Jane Foster ei teinud nalja. See naine ei tunnetanud piire ning see oli tõsiseks ohumärgiks. Pikaajalise kogenud psühhiaatrina teadis ta hästi, milleni kinnisideed viia võivad, eriti kui asi puudutas inimsuhteid ning mängus oli armukadedus.

„Jane, kuigi sihikindlus on reeglina igati tervitatav iseloomujoon, siis vahel võib see teha rohkem kahju kui tuua kasu. See mees ei ole vaba. Püüda teda iga hinna eest endale saada, ei ole eluterve suhtumine. Vahel tuleb elus osata ka loobuda.“

„Kas ma olen teie hinnangul haige?“ küsis Jane kerge muigega. „Võibolla soovite mulle mõne kõlava nimega diagnoosi panna?“

„Ma ei pane kunagi oma patsientidele diagnoose esma-kohtumise põhjal.“

„See mulle sobib, doktor, sest mina kavatsen teie juures käimist jätkata,“ sõnas Jane rahulolevalt naeratades. „Mulle hakkas see psühhoterapia just meeldima.“

Mees silmitses tema vastas istuvat naist stoilise rahuga, kaaludes mõttes samaaegselt võimalikke diagnoose. Tõenäoliselt oli tegu psüühikahäirete DSM-klassifikatsioonisüsteemi kuuluva nartsissistliku isiksushäirega, aga kui sügavaga täpselt, selles

osas lootis arst selgust saada edasiste visiitide käigus. Kõigepealt tuli tal rohkem Jane Fosteri mõttemaailma, motiivide ja väljakujunenud käitumismustrite kohta teada saada. Kindlasti tuleks kasuks omada täiendavat infot ka naise ihaldusobjekti ja konkurendi osas.

Hoolimata kõrgendatud enesehinnangust, üleolevast suhtumisest ja empaatiavõime puudumisest ei olnud Jane Foster kaugeltki mitte rumal naine, otse vastupidi – ta oli terane kui naaskel ning talle meeldis olukorda oma kontrolli all hoida, mistõttu tuli tema kui patsiendiga töötades valida õige meetod. Jane Foster võis arvata, et juhtohjad on tema käes, kuid see naine ei teadnud, et siin kabinetis käib mäng alati arsti reeglite järgi.

Psühhiaater naeratas Jane'ile heatahtlikult, kui lausus: „Et meil oleks lihtsam seda teemat lahata ja et me teineteisest paremini aru saaksime, siis äkki kasutaksime neist inimestest rääkides nimesid.“

„Te tahate, et ma ütleksin teile, kes nad on?“ küsis Jane mõnevõrra üllatunult.

„Kui te ei soovi kasutada nende pärisnimesid, siis võite neile ka ise nimed välja mõelda.“

Jane kaalus mõttes mehe ettepanekut. „Hästi, doktor,“ lausus ta otsusele jõudes ja kummardus arstile vandeseltslaslikult lähemale. „Kutsugem neid siis Chrisiks ja Racheliks.“

1. peatükk

31. detsembri õhtupoolikul istus Rachel magamistoas peegli ees ja andis oma välimusele veel viimast lihvi. Ta võttis särapuudri ja kandis seda suure pintsliga kergelt põsesarnadele. See pani ta naha kaunilt kumama. Rachel naeratas oma peegelpildile.

Chris oli juba ülikonnas. Ta sättis ajaviiteks neile jõuludeks saadetud kaarte elutoa kummutil ritta. Võtnud ühe neist kätte, silmitses ta seda sentimentaalse heldimusega. Andy ei olnud teda unustanud, nagu ei olnud ka Chris oma endist paarimeest unustanud. Paraku olid need jõulude ja sünnipäevade ajal saadetud kaardid veel ainsad, mis andsid tunnistust kunagisest sõprus-
sest, mida võis aastaid tagasi nimetada kuulikindlaks.

„Kallis, kas sa oled valmis?“ hüüdis Chris kella vaadates Rachelile. „Me peame liikuma hakkama. Sul ei ole vaja kaks tundi peegli ees veeta. Sa oled niigi kaunis.“

„Anna mulle palun veel viis minutit.“

Chris naeris endamisi. Naine oli talle pool tundi tagasi sama vastuse andnud. Samas oli see mehe meelest äärmiselt armas ja Rachelile omane, mistõttu ei suutnud ta seda talle pahaks panna.

Kui Rachel lõpuks magamistoa uksele ilmus, oli Chris pahviks löödud.

„Mida sa mu uutest saabastest arvad?“ küsis naine, tõstis parema jala õhku ja sirutas ette välja, et oma kõrge sääre ja tikk-kontsaga jalanõusid mehele demonstreerida.

Racheli küsimus läks Chrisil kõrvust mööda, sest kogu tema tähelepanu oli koondunud naise välimusele. Racheli blondid juuksed olid alates nende esmakohtumisest juulikuu alguses märgatavalt pikemaks kasvanud ning voogasid nüüd kaunilt üle õlgade. Sügava dekolteega liibuv musta värvi kokteilikleit tõi

esile tema naiselikud kehakumerused ja veidi tugevam jumes-
tus rõhutas veelgi Racheli loomulikult kauneid näojooni. Chris
ei saanud temalt oma silmi.

„Sa ei ole kunagi kaunim välja näinud,“ sõnas ta naist jumal-
dava pilguga imetledes.

„Chris, sa ütled seda iga kord,“ vastas Rachel meelitatult.

„Ja iga kord on see tõsi, kullake. Ma ei tea, kuidas sa seda
teed, kuid iga kord oled sa veelgi kaunim.“

Rachel põimis oma käed ümber mehe kaela. „Sa ei öelnud,
mida sa mu saabastest arvad.“

„Ma ei ole nendeni veel jõudnud,“ vastas Chris naisele süga-
valt silma vaadates.

Rachel naeratas. „Ma panen veel veidi huulepulka ja siis olen
valmis,“ sõnas ta, tahtes juba tagasi magamistuppa minna.

Chris haaras naisel käest ja lausus, muie suul: „Kui sa veel
korra magamistuppa tagasi lähed, siis ma tulen sulle järele ning
ma usun, et siis me jäämegi sinna ja võtame uue aasta seal vastu.
Selle vastu ei oleks mul muidugi ka midagi,“ lisas ta seksikalt
kulmu kergitades.

„Hakkame siis minema,“ vastas Rachel naerdes.

Chris aitas Rachelile kasuka selga, võttis kummutilt naise
kašmiirsalli ja mässis selle talle tihedalt ümber kaela. „Väljas on
miinuskraadid,“ sõnas ta. „Kui sa tahad ilutulestikku õues vaa-
data, siis tuleb sul end soojalt riidesse panna.“

„Ma tahan kindlasti ilutulestikku vaadata. See on ju esimene
vana-aastaõhtu, mille koos veedame.“

„Just nimelt esimene,“ lausus Chris rahulolevalt ja pani
endale mantli ülikonna peale.

Rachel võttis nagis rippuva salli ning pani selle mehele kaela.
„Mina samuti ei taha, et sul külm hakkab,“ sõnas ta.

Chris naeratas ja võttis Rachelil käest kinni, kui nad korte-
rist väljusid.

Baar oli juba puupüsti rahvast täis, kuigi iga mõne hetke tagant avanes uks jälle, et uusi külastajaid sisse lasta. Inimesed tunglesid üksteise vahel, ühed tegemas endale baariletini jõudmiseks kätega teed, teised, juba klaasid käes, otsimas mõnda vaba kohta, kuhu istuda. Muusika üürgas täisvõimsusel ning jutuvadin ähvardas paisuda nii suureks, et isegi oma mõtete kuulmine hakkas tasapisi võimatuks muutuma. Sarnane olukord valitses hetkel kõigis New Yorgi baarides, sest oli vana-aastaõhtu ja viimaste tundide jooksul tarbitud alkohol võimendas niigi ülevat meeleolu.

Talat Fayeze istus üksi nurgalauas ning rüüpas alkoholivaba õlut, heites aeg-ajalt närvilisi pilke baari sissepääsu suunas. Naine oleks pidanud juba kohal olema.

Mees ei kujutanud ette, mis võis nii pakiline olla, et seda kokkusaamist ei võinud uue aasta peale edasi lükata. Tal oli just õnnestunud takistada ühe purjakil nooruki vajumist tema vastas asuvale vabale kohale, mida ta naisele hoidis, kui oodatav lõpuks välja ilmus.

„Miks sa siin tahtsid kokku saada?“ küsis Talat rahulolematult kärarikast rahvasumma silmitsedes, kui naine laua taga istet võttis. „Vaata, kui palju inimesi siin on ja iga südaöle läheneva minutiga tuleb neid aina juurde.“

„Täna on vana-aastaõhtu, igal pool on palju inimesi,“ vastas naine, laskmata end nende ümber toimuvast häirida. „Me ei ole ammu näinud. Olen sinust puudust tundnud.“

Mehe näoilme leebus. „Mina sinust ka. Tellisin sulle su lemmiku Cosmopolitani,“ sõnas ta ning nihutas laual oleva apelsini-viiluga kaunistatud roosavärvilise joogi naisele lähemale. „Kartsin, et hiljem ei pääse üldse baarileti äärde.“

Naine naeratas. „Tänan!“

„No räägi siis, miks sa tahtsid just täna kokku saada.“

Naine avas käekoti ning võttis oma mobiiltelefoni välja. Tal ei kulunud palju aega, et otsitavad fotod telefonist üles leida. Ta libistas mobiili üle laua Talati ette ning jäi tema reaktsiooni ootama, silitades ise oma täiusliku punase küünega koonusekujulise kokteiliklaasi serva.

Talat heitis fotole pilgu ning tema silmad läksid suureks. „See on ju ...“

„Just, see on tema,“ vastas naine kiirelt, laskmata mehel oma lauset lõpetada.

„Ma ei mõista.“ Talat vaatas arusaamatult naisele otsa. „Miks sa mulle tema pilte näitad?“

„Sest temast saab sinu järgmine projekt,“ lausus naine erilisi emotsioone välja näitamata. „Ära vaata mind nii šokeeritult. See toob sulle palju raha sisse. Mis sinul sellest, kes ta on? Lihtsalt korralda see ära.“

„Ta ei ole lihtsalt niisama keegi. See on Rachel Milandros,“ ütles mees häält sosinaks madaldades. Ta ei suutnud oma pilku lahti rebida telefoniekraanil olevalt fotolt. „Miks tema?“

„Sest see väike lipakas on selle ära teeninud,“ sisistas naine läbi hammaste. „Tahan, et sa sellega võimalikult kiiresti tegelema hakkaksid,“ lisas ta kokteiliklaasi huulile tõstes.

Pärast õhtusööki The River Cafe's jalutasid Chris ja Rachel käsi-käes mööda East Riveri äärset promenaadi, saates mööda viimast pooltundi, mis oli veel jäänud uue aasta saabumiseni.

„Ma mäletan eelmist aastavahetust hästi,“ alustas Rachel vestlust, kui nad olid mõnda aega vaikuses kõndinud. „Olin Puerto Ricos, istusin üksi ühes rannabaaris, ees klaas Piña Coladaga, vaatasin ookeani kohal sähvivat ilutulestikku ning mõtlesin, milliseks küll minu järgnev aasta kujuneb. Tol hetkel ei oleks ma osanud unistadagi, et sellest saab aasta, kui ma kohtan oma tulevast abikaasat.“

Chris naeratas. „See oli minu elu parim aasta.“

„Kellega sina eelmise aastavahetuse veetsid?“ küsis Rachel justkui muuseas.

Mees muigas kavalalt. „Sind huvitab, kas ma veetsin selle koos mõne naisega?“

„Veetsid siis või?“ küsis Rachel Chrisi poole kiigates.

„Jah, kui surnud arvesse lähevad,“ vastas Chris nukralt. „Ma olin tööl, kallis. Plaanisin tegelikult Bobby'sse minna, kuid just enne tööpäeva lõppu leiti noore naise surnukeha ning mul tuli hoopis sündmuskohale sõita.“

Chrisile kerkis silme ette Rebecca Masoni verine nägu. Sellist jõhkrust ei olnud ta isegi oma paljude politseis töötatud aastate jooksul just sageli näinud. Kui kõik ootasid elevusega uue aasta saabumist, siis 2017. aasta 31. detsember jäi selle noore naise elus viimaseks. Chrisil ei olnud kerge tema perele helistada. See ei olnud kunagi kerge, kuid tal tuli Rebecca Masoni vanemaid teavitada. Nad tahtsid kohe oma tütart näha. Chris kohtus nendega koroneri juures. Ta oli veel palunud, et surnukeha läheks tuvastama ohvri isa, proua Maso-nil ei olnud vaja oma tütart sellisena näha, kuid ei abikaasa ega Chris suutnud naist peatada. See südantlõhestav karjatus, mille ta kuuldavale tõi, kui lina üles tõsteti, kaikus üle tühja koridori, kus Chris neid oodates seisis. Ta kuulis seda siiani oma kõrvus.

„Oh jumal küll,“ lausus Rachel kaastundlikult. „Mul on nii kahju.“

Racheli sõnad tõid Chrisi aastatagustest sündmustest tagasi käesolevasse hetke. „Oleksin ma teadnud, et minu tulevane abi-kaasa joob Puerto Rico rannabaaris Piña Coladasid, oleksin ma juba varakult puhkuse võtnud ja tema juurde sõitnud,“ sõnas mees oluliselt positiivsemal noodil.

Rachel itsitas lõbusalt. „See oleks mulle meeldinud küll. Meil oli sinuga ju nii tore Puerto Ricos.“

„See oli unelmate reis, Rachel.“

„Me võiksime oma järgmise aastavahetuse seal veeta.“

„Oleme kokku leppinud.“

Lund oli hakanud kergelt sadama, mis ei olnud ka üllatav aasta viimase päeva kohta. Valge õhuline lumekiht kattis teed, muutes ümbruse muinasjutuliseks, vähemalt Racheli arvates. Ta hingas sügavalt sisse karget talveõhku, mis andis oma värskusega meeliergutava energialaengu.

„Ega sul külm ei ole?“ küsis Chris ja pani käe ümber naise õlgade.

„Ei ole, Chris. Ma armastan talve. Mulle meeldib väljas jalutada, kui lund sajab, kuulda, kuidas lumi talla all krudiseb ning vaadata, kuidas see kõik ümberringi valgeks muudab. Ma võiksin lõputult jälgida, kuidas lumehelbed taevast alla lendlevad. See on nii rahustav.“ Rachel sirutas käe välja, et lasta lumehelvestel oma palja peo peale langeda. Ta silmitses neid õrnu läbipaistvaid kuueta hulisi kristallstruktuure, mis kokkupuutel nahaga hetkega olematuks muutusid. „Kas sa teadsid, et kahte ühesugust lumehelvest ei ole olemas?“ küsis ta Chrisilt huviga. „Igaüks neist on omanäoline. Lumehelbed on looduse ühed kõige ainulaadsemad meistriteosed. Neis on midagi maagilist.“

Chris silmitses Rachelit, kelle juuksed sätendasid neile maandunud lugematutest lumekristallidest. Tema meelest oli hoopis see vaatepilt maagiline. Ta kummardus naisele lähemale ja suudles teda meelekohta.

Rachel piilus mehe poole. „Tead, mida mulle veel meeldib teha?“ küsis ta vallatult.

„Mida?“

„Suudelda lumesajus meest, keda ma armastan.“ Rachel tõusis kikivarvule ja pani oma käed ümber Chrisi, kes kallutas oma pead allapoole, et naise huulteni ulatuda. Lumehelbed langesid neile näkku, kui nad kõike ümbritsevat unustades teineteist suudlesid.

„Mul on üks idee,“ sõnas Rachel pärast suudlust. „12. veebruaril toimub Los Angeleses La Mooni projekti pidulik lõpu-bankett. Me võiksime juba mõned päevad varem Californiasse lennata. Saaksime ka sinu vanematele külla minna. Oleks tore ka valentinipäeva Los Angeleses tähistada. Mis sa arvad sellest?“

„See on suurepärane mõte, kullake. Teeme seda kindlasti. Ma alustan FBI-s alles 18. veebruaril. Võime tagasi New Yorki tulla päev või paar enne.“

„Ma ei jõua seda ära oodata, Chris. Need saavad olema unustamatud päevad,“ ütles Rachel ja vaatas silmade särades mehele otsa.

Chris naeratas. Tema jaoks olid kõik päevad Racheliga unustamatud, ei olnud vahet kas viietärnihotellis Los Angeleses või tema tagasihoidlikus New Yorgi korteris. Selleks et olla õnnelik, vajas ta üksnes Rachelit enda lähedale. Nähes aga, kui elevil naine sellest ärasõidu mõttest oli, ei hoidnud ka Chris ennast tagasi. Ta tõstis Racheli õhku ja keerutas teda järjest tihenevas lumesajus samamoodi, nagu ta oli teinud nende esimesel romantilisel kohtingul juulikuisel suveõhtul.

Chris pani Racheli tagasi maha alles siis, kui taevasse lendavaid rakette saatvad kõrvulukustavad paugatused andsid tunnistust uue aasta saabumisest.

„Head uut aastat, Chris Harris!“ hüüdis Rachel valjult, et tema hää lilitulestiku kärgatustest üle kostuks.

„Head uut aastat, Rachel Harris!“

„Ma ei ole veel Harris,“ ütles Rachel mehe kaelas olevat salli käega silitades ja samaaegselt oma sõrmes säravat kihlasõrmust imetledes.

„Minu jaoks oled sa seda algusest peale olnud,“ vastas Chris ja langetas oma huuled naise omadele.

„Kas sellest saab meie elu parim aasta?“ küsis Rachel pärast aasta esimest suudlust.

„Kindla peale,“ lausus Chris veendunult.

Rachel naeratas jätkuvalt, kui nad mööda jõeäärt teineteisel ümbert kinni hoides ja taeva laotuses sähvivat värviküllast ilutulestikku imetledes edasi kõndisid.